

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/110/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120208420
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1120208420.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahbovej v sporovej veci žalobcu: U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, O. - Č., zastúpený: JUDr. Peter Harakály, advokát, so sídlom Mlynská 28, Košice, proti žalovanej v 1. rade: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, žalovanému v 2. rade: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu škody na zdraví, na odvolanie žalobcu voči rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.04.2023, č.k. 4C/32/2016-350, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.04.2023, č.k. 4C/32/2016-350 v odvolaní napadnutom výroku II. p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému v 2. rade sa n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 26.04.2023, č.k. 4C/32/2016-350 rozhodol tak, že žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia sumu vo výške 12.576,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v 2. rade vo zvyšku zamietol a žalobu voči žalovanej v 1. rade tiež zamietol. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanej v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca sa žalobou doručanou pôvodne Okresnému súdu Nitra dňa 05.02.2014 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu vo výške 31.440,- eur a náhradu trov konania. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania skonštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo pri dopravnej nehode dňa 16.09.2010, pri ktorej utrpel polytraumu, teda poranenie viacerých častí tela. Rovnako nebolo sporné, že žalobca bol v čase vzniku úrazu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, služobne zaradený ako referent pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, a to od 01.03.2010. Nakoľko k poškodeniu zdravia došlo pri výkone štátnej služby a neboli zistené liberačné dôvody podľa § 175 ods. 1a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. na zbavenie sa zodpovednosti celkom alebo čiastočne, úraz bol kvalifikovaný ako služobný a zodpovednosť služobného úradu bola určená v rozsahu 100 %. K bodovému hodnoteniu sťaženia spoločenského uplatnenia došlo v znaleckom posudku číslo X/XXXX zo dňa 27.11.2012, vypracovanom znalcom U.. R. P., na základe ktorého Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre poskytlo žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 62.880,- eur. Žalobca si žalobou uplatňoval mimoriadne zvýšenie

náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, keďže v tejto časti Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre nepristúpilo k uzavretiu dohody. Žalobca si svoj nárok v predmetnom konaní uplatnil voči dvom žalovaným, a to jednak voči Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a jednak voči Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 2 ods. 2 a 5, § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“), § 20 ods. 1 písm. b), § 22 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“), § 5 ods. 5, § 6 ods. 1 a 3 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“) a dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody je čiastočne dôvodný. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal posúdením vecnej legitímácie, poukázal pritom na rozsudok NS SR z 29.06.2010 sp.zn. 2 Cdo 205/2009. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej v 1. rade, teda Slovenskej republiky, odvodzoval z ustanovenia § 2 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré stanovuje, že služobný pomer policajta pri výkone štátnej služby sa zakladá k štátu. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 2. rade, teda Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako služobného úradu, považoval za danú s poukazom na ustanovenie § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. Súd prvej inštancie po posúdení veci dospel k záveru, že subjektom, ktorý zodpovedá žalobcovi za škodu v dôsledku poškodenia jeho zdravia pri dopravnej nehode dňa 16.09.2010, je žalovaný v 2. rade. V konaní nebolo podľa súdu prvej inštancie sporné, že predmetný úraz žalobcu bol kvalifikovaný ako služobný, keďže k poškodeniu zdravia došlo pri výkone štátnej služby, a zodpovednosť služobného úradu bola určená v rozsahu 100 %. Rovnako nebolo sporné, že žalobca bol v čase vzniku úrazu v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, služobne zaradený ako referent pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre. Súd prvej inštancie nespochybňoval tvrdenie žalobcu o tom, že služobný pomer policajta pri výkone štátnej služby sa zakladá k štátu. Uvedené ostatne priamo vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., na ktoré poukazoval i žalobca. Zároveň však ustanovenie § 174 ods. 1 citovaného zákona výslovne ustanovuje, že ak pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním došlo k poškodeniu zdravia policajta alebo k jeho smrti úrazom (služobný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú služobný úrad. Služobným úradom žalobcu bolo v čase vzniku služobného úrazu Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre. Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č.p.: SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 bolo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre ako rozpočtová organizácia ku dňu 31.12.2012 zrušené s tým, že všetky práva a povinnosti prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že pasívna vecná legitímácia v danom konaní svedčí žalovanému v 2. rade, a preto žalobu voči žalovanej v 1. rade z dôvodu nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie v celom rozsahu zamietol. Po ustálení pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade sa súd prvej inštancie následne zaoberal dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku. Uviedol, že žalobca sa domáhal zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 % z dôvodu, že úraz u neho zanechal také následky, ktoré degradovali kvalitu jeho ďalšieho života v produktívnom veku. Žalobca následkom úrazu je natrvalo vylúčený z doterajšieho a vzhľadom k jeho veku aj budúceho plnohodnotného osobného a spoločenského života. Vážne zranenie, ktoré utrpel, ho budú ohrozovať a obmedzovať po celý zvyšok života. Je vylúčený z možnosti uplatniť sa v osobných a rodinných záľubách, v kultúrnom vyžití a športe. Pred úrazom viedol aktívny športový život, venoval sa najmä aktívnemu bicyklovaniu na dlhé trate, vysokohorskej turistike, dlhým náročným túram, plávaniu na čas, dennému niekoľkokilometrovému behu, spoločenským tancom, futbalu, hokeju, aktívne boxoval 2-3x do týždňa, denne navštevoval posilňovňu, aktívne sa zapájal do zdatných silových a streleckých súťaží, v ktorých dosahoval výborné výsledky, každý rok chodieval s rodinou lyžovať, pracoval aktívne v klube vojenskej histórie, pomáhal v domácnosti a na záhrade. Po úraze môže vykonávať len minimum z uvedených záľub a s vynaložením veľkého úsilia, čo negatívne vplýva aj na jeho psychiku. Zmenil sa mu celý rodinný, spoločenský aj pracovný život. Následkom úrazu bol preradený na inú pracovnú pozíciu. Nemôže už vykonávať prácu, ktorú mal veľmi rád a naplňala ho. Bola to práca jeho života. V priebehu konania bol uznaný invalidným. Úraz s vážnymi následkami pre ďalší život utrpel vo veku 36 rokov. Žalobca mal za to, že vzhľadom na jeho vek v čase úrazu, rozsah a závažnosť následkov, obmedzenie a stratu spoločenského uplatnenia, trvalosť a nemožnosť nápravy, v jeho prípade ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v 2. rade s uplatneným nárokom žalobcu nesúhlasil. Mal za to, že žalobca

nemá právny nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Poukázal na to, že žalobca po skončení pracovnej neschopnosti v súvislosti s predmetným úrazom riadne vykonával prácu policajta na zaradených pozíciách, ktoré si vyžadovali maximálnu psychickú, ako aj fyzickú pripravenosť. Žalobca pri vykone služby policajta nepoužíval žiadne zdravotné pomôcky, nebol odkázaný na pomoc iného, nemal ani skrátenú dobu výkonu služby (pracovnú dobu), absolvoval aj pravidelné preverky zo strelieb - streleckej prípravy. Žalobca teda tak, ako pred vznikom úrazu, tak aj po ňom, bol policajtom, vykonával rôznorodú prácu príslušníka PZ v rôznych miestach zaradenia, v rôznych kolektívoch, stále to však bola policajná práca, ktorú vykonával až do skončenia služobného pomeru. Žalobca bol v súlade so špeciálnym zákonom o sociálnom zabezpečení policajtov č. 328/2002 Z.z. uznaný invalidným z titulu služobného úrazu, avšak až po skončení služobného pomeru, a to odo dňa 01.01.2020 (služobný pomer trval do 31.12.2019). V tejto súvislosti žalovaný v 2. rade zároveň zdôraznil, že žalobca by podľa všeobecného zákona podmienku invalidity nespĺňal. Žalobcovi bola za utrpenú bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia niekoľkokrát priznaná a vyplatená náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v súlade so zákonom č. 437/2004 Z.z.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zákonom predpokladané skutočnosti na priznanie uplatneného mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v prejednávanej veci boli splnené len čiastočne. Odôvodnil, že sťažením spoločenského uplatnenia je potrebné rozumieť jednak vylúčenie či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom, rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote a jednak sťaženie či priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania. Súd musí skúmať aké predpoklady mal poškodený pre životné a spoločenské uplatnenie pred vzniknutou ujmom na zdraví. Súd prvej inštancie zhrnul, že žalobca v čase dopravnej nehody pracoval ako referent pohotovostného policajného útvaru odboru poriadkovej polície. Pred dopravnou nehodou žalobca nemal žiadne zdravotné problémy a plnohodnotne a aktívne prežíval svoj život spôsobom zodpovedajúcim jeho veku (36 rokov). Úraz vážnym spôsobom zasiahol do jeho spôsobu života, je pre neho ťažké vyrovnáť sa s trvalými následkami, ktoré úraz zanechal, pričom trvalé následky výrazným spôsobom znížili kvalitu jeho života, spôsobili, že po nehode je obmedzený prakticky v každej oblasti prežívania svojho života a to po psychickej aj fyzickej stránke. Utrpené poškodenie zdravia má nepriaznivé následky pre jeho životné úkony, majú dopad na jeho uspokojovanie životných a spoločenských potrieb a plnenie spoločenských úloh. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za nesporné, že žalobca utrpel pri dopravnej nehode zranenia, ktoré zanechali trvalé následky a teda, že v prípade žalobcu ide o prípad hodný osobitného zreteľa, a to s poukazom na zdravotné postihnutie žalobcu, ale podľa názoru súdu prvej inštancie nejde o následky, ktoré by odôvodňovali žalobcom požadované zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 %. Uvedené odôvodnil, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo vo veku 36 rokov. Spôsob života žalobcu bol zmenený a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ide o stav trvalý. Žalobca je v súvislosti s utrpeným zranením čiastočne vylúčený z možnosti vykonávania bežných aktivít v živote a bol uznaný invalidným so znížením schopnosti vykonávať primerané civilné zamestnanie v dôsledku služobného úrazu o 35 %. V prípade žalobcu došlo k závažnému poškodeniu zdravia avšak nie fatálne, teda tak, že žalobca by bol úplne vylúčený zo spoločenského, pracovného a rodinného života a teda, že by mu náležalo 50 % zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, čiže zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v maximálnej výške. Súd prvej inštancie odôvodňoval, že výrazné zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je vyhradené výlučne prípadom, kedy je poškodený vplyvom následkov úrazu takmer vyradený zo života a kedy jeho predpoklady pre uplatnenie v spoločnosti sú takmer stratené, kedy poškodený ani pri vynaložení obrovského úsilia nie je schopný vykonávať bežné, základné životné úkony (poukázal napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.09.2005, sp.zn. 3Cdo/74/2005). Súd prvej inštancie vysvetlil, že zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v maximálnej výške je teda možné priznať ojedinele a skutočne v celkom výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa. Na základe uvedeného súd prvej inštancie skonštatoval, že v prípade žalobcu však o celkom výnimočný prípad osobitného zreteľa, vzhľadom na jeho poškodenia zdravia ako i predchádzajúce uplatnenie v živote nejde. Súd prvej inštancie zväžil všetky obmedzenia žalobcu, ktoré vznikli dôsledkom dopravnej nehody, prihliadol k charakteru týchto následkov, k rozsahu v akom je obmedzený v možnosti uplatniť sa v živote, v spoločnosti v porovnaní s predchádzajúcim rozsahom a kvalitou jeho profesionálneho, spoločenského a iného uplatnenia, pričom dospel k záveru, že vzhľadom na vyššie uvedené je dôvodné zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 20 %, čo predstavuje sumu 12.576,- eur (20 % zo sumy 62.880,- eur, t.j. z priznanej náhrady základného sťaženia spoločenského uplatnenia). Vo

vzťahu k stanoveniu zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia o 20 % súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v dôsledku dopravnej nehody utrpel vážne, trvalé a nezvratné poškodenia zdravia. Súd prvej inštancie zhrnul, že k poškodeniu zdravia žalobcu došlo vo veku 36 rokov a jeho život bol zmenený. Pred poškodením zdravia žalobca žil plnohodnotným životom, viedol aktívny športový život, vykonával prácu, ktorú mal veľmi rád a naplňovala ho, žil spoločensky a bez akýchkoľvek obmedzení sa uplatňoval vo svojom živote, rodine. Zdravotné postihnutie žalobcu mu znemožnilo vykonávať činnosti, ktoré bežne vykonával pred úrazom a v dôsledku poškodenia zdravia došlo k zásahu do jeho doterajšieho života. Žalobca sa už nebude môcť úplne plnohodnotne uplatniť do konca života a to či už v súkromnom, rodinnom či spoločenskom živote. Podľa názoru súdu prvej inštancie v prípade žalobcu ide o prípad hodný osobitného zreteľa, a to s poukazom na jeho zdravotné postihnutie. Súd prvej inštancie mal za to, že je nutné prihliadnuť na tú skutočnosť, že trvalé následky na zdraví žalobcu výrazne ovplyvnili jeho doterajší život, spôsob života, ktorý si žalobca pred nehodou vybral. Žalobca má nárok na prežitie svojho života formou a kvalitou podľa svojich predstáv a možností. Je zrejmé, že keby nedošlo k poškodeniu zdravia žalobcu v dôsledku zranení, žalobca by nebol vylúčený z pracovného a spoločenského života a mal by predpoklady pokračovať v doterajšom spôsobe života, aký si zvolil. Vo vzťahu k súčasnej ekonomickej situácii žalobcu v súvislosti s priznaním zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzajúc z účelu a cieľu zákona č. 437/2004 Z.z., ktorým je odškodnenie za ujmu na zdraví súd prvej inštancie navyše uviedol, že ani v tomto smere nie je žalobcom požadované 50 % zvýšenie odškodnenia relevantné a adekvátne. Súd prvej inštancie nespochybnil skutočnosť, že u žalobcu došlo k výraznej zmene života, že došlo k sťaženiu spoločenského uplatnenia a že možnosti žalobcu sú obmedzené. Avšak uviedol, že zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia je zákonom limitované do výšky maximálne 50 %, pričom zvýšenie náhrady v prípadoch hodných osobitného zreteľa je závislé od úvahy súdu. Súd prvej inštancie pri stanovení rozsahu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal z individuálnych okolností prípadu za použitia princípu proporcionality. Súd prvej inštancie tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/209/2017 zo dňa 21.06.2018. Sumarizáciou uvedeného, keď v konaní mal za preukázané, že žalobcovi sa v dôsledku poškodenia zdravia, možnosti jeho uplatnenia vo všetkých sférach života podstatne zúžili, pričom však nie je zo života vyradený úplne, mal za to i s ohľadom na rozhodovanie v iných obdobných veciach v súvislosti s poškodením zdravia, že žalobcovi prináleží 20 % zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, a preto uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom zvýšenia tejto náhrady sumu vo výške 12.576,- eur. Súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v 2. rade vo zvyšku uplatneného nároku zamietol, nakoľko žalobcom uplatnené 50 % zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia považoval za neprimerané. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu strany v spore. Súd prvej inštancie odôvodňoval, že žalobu voči žalovanej v 1. rade zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, žalovaná v 1. rade mala teda v konaní úspech v celom rozsahu, a preto by jej patrila náhrada trov konania. Žalovanej v 1. rade však súd prvej inštancie voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko žalovaná v 1. rade trovy konania nežiadala priznať. V zmysle citovaného ustanovenia zároveň súd prvej inštancie úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že v konaniach podľa Civilného sporového poriadku sa už nerozlišuje tak, ako to bolo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, keď o trovách konania bolo možné rozhodnúť tak, že žalobca má plný úspech v konaní, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu, alebo od znaleckého dokazovania (išlo pôvodne o ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodovaní o náhrade trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech, avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (por. uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08. februára 2017, sp.zn. I. ÚS 56/2017). V súčasnej dobe je teda potrebné zásadu úspechu v spore (§ 255 CSP) uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, avšak v týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (por. rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp.zn. 10Co/191/2017). S ohľadom na uvedené, žalobcu v predmetnej veci bolo podľa súdu prvej inštancie nevyhnutné považovať vo vzťahu k žalovanému v 2. rade za plne procesne úspešného, keďže žalobca mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca

z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Súd prvej inštancie preto v súlade s citovaným zákonným ustanovením priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ešte v sume 18.864,00 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o miere zvýšenia náhrady, nakoľko táto nezodpovedá všetkým skutočnostiam zisteným v konaní. Žalobca v odvolaní namietal, že stupeň závažnosti zdravotného postihnutia, sa odzrkadľuje najmä v bodovom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré diferencuje jednotlivé prípady poškodených podľa stupňa závažnosti trvalých následkov tým, že v závažnejších prípadoch je bodové hodnotenie logicky vyššie, ako v prípadoch menej závažných. Následné možné percentuálne zvýšenie náhrady v prípadoch hodných osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoBaSSU“) vychádza vždy z odškodnenia stanoveného na základe bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré už diferencovalo jednotlivé prípady podľa stupňa ich závažnosti. Argumentoval teda, že ak samotné odškodnenie na základe bodového hodnotenia rozlišuje závažnejšie prípady od menej závažných, nemožno preceňovať význam miery percentuálneho zvýšenia náhrady podľa § 5 ods. 5 ZoBaSSU ako nástroja na odlíšenie prípadu závažného postihnutia zdravia od prípadu menej závažného postihnutia zdravia. Tento účel podľa žalobcu totiž plní predovšetkým stanovenie bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, z ktorého následne vychádza aj možné zvýšenie náhrady podľa § 5 ods. 5 ZoBaSS. Spôsob zvyšovania na základe percentuálnych bodov z odškodnenia stanoveného na základe bodového hodnotenia zabezpečuje, že aj zvýšenie odškodnenia v maximálnej novej miere o 50 % je primeraným bez ohľadu na väčšiu či menšiu závažnosť prípadu, nakoľko medzi každou základnou náhradou a jej zvýšením hoci aj o 50 % je vždy zachovaná a zabezpečená priama úmera. Percentuálne zvyšovanie náhrady totiž vždy vychádza zo základnej náhrady a túto zvyšuje maximálne o 50 %. Teda pri závažnejších prípadoch, kedy je základná náhrada vyššia, je časť zodpovedajúca jej podielu 50 % samozrejme vyššia, ako časť zodpovedajúca podielu 50 % v menej závažnom prípade, kedy je základná náhrada nižšia. Z uvedeného dôvodu nemôže podľa žalobcu obstať argument, že zvýšenie o 50 % je možné jedine v tých najzávažnejších prípadoch. V tejto súvislosti uviedol, že ak totiž existuje od prípadu žalobcu závažnejší prípad s ťažším zdravotným postihnutím, je zvýšenie o 50 % v konečnom dôsledku v jeho nominálnom vyjadrení vyššie, pretože vychádza z vyššej základnej náhrady. Je preto podľa žalobcu zrejmé, že aj v prípade zvýšenia o 50 % v dvoch prípadoch rozličnej závažnosti poškodenia zdravia je stále aj napriek rovnakému percentuálnemu zvýšeniu zachovaná rozdielnosť výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v oboch prípadoch a je tak zabezpečené rešpektovanie zásady primeranosti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Ďalej žalobca argumentoval tým, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia je náhradou jednorazovou, preto vo výške tejto náhrady, resp. v jej zvýšení, nemá byť zohľadnený len jeho súčasný stav, ale aj perspektíva jeho vývoja do budúcnosti a celkovo aj ďalší jeho budúci život. Podľa žalobcu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že jeho stav sa bude smerom do budúcnosti už len zhoršovať, čo len umocňuje skutočnosť, že žalobca bude od mladého veku 36 rokov doživotným invalidom a mrzákom. Žalobca zopakoval, že bol v čase úrazu elitným policajtom a bol súčasťou bezpečnostného aparátu štátu starajúceho sa o elementárnu bezpečnosť jeho občanov. To si vyžadovalo od žalobcu vždy maximálnu fyzickú a psychickú pripravenosť plniť aj tie najzložitejšie úlohy. Popri tom bol žalobca mimoriadne aktívny prakticky v každej oblasti jeho súkromného života, čo napokon uviedol aj súd prvej inštancie. Celý život žalobcu, jeho kvalita a perspektíva, ako aj s tým súvisiace sociálne vzťahy, sa doslova s úrazom a jeho následkami zrútili, nehovoriac už o dopadoch na rodinu žalobcu. Tieto zásadné skutočnosti a naozaj podstatnú degradáciu kvality jeho života je podľa názoru žalobcu možné primerane zohľadniť jedine maximálnym zvýšením náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 %.

6. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu, nestotožnil sa s nimi. Podľa žalovaného v 2. rade nemožno akceptovať žalobcom prezentovanú zásadu primeranosti náhrady, nakoľko je nevyhnutné, aby každý prípad súd posudzoval striktné individuálne za dodržania zásady proporcionality. Žalovaný v 2. rade sa v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu

prvej inštancie a považoval ho za zákonný, plne odôvodnený a súladný s rozhodovacou praxou súdov. Následne uviedol, že rozsah zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia je diferencovaný a poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/209/2017 zo dňa 21.06.2018. S poukazom na uvedené, žalovaný v 2. rade navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie v celom rozsahu zamietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v 2. rade zopakoval jeho odvolacie námietky a zdôraznil, že bol v čase úrazu elitným policajtom a bol súčasťou bezpečnostného aparátu štátu starajúceho sa o elementárnu bezpečnosť jeho občanov. To si vyžadovalo od žalobcu vždy maximálnu fyzickú a psychickú pripravenosť plniť aj tie najzložitejšie úlohy. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/116/2019-222 zo dňa 13.02.2020, ktorý posudzoval rovnako poškodenie zdravia príslušníka policajného zboru.

8. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v žalobcom predloženom podobnom prípade sa jednalo o policajta, ktorý utrpel služobný úraz dňa 14.09.2013, na následky ktorého bol uznaný za nespôsobilého na ďalší výkon štátnej služby policajta, pričom k 12.03.2015 bol prepustený zo služobného pomeru a bol mu priznaný invalidný výsluhový dôchodok. Uviedol, že dôvodom prepustenia bola strata spôsobilosti vykonávať akúkoľvek funkciu v Policajnom zbore zo zdravotných dôvodov. V tejto súvislosti žalovaný v 2. rade poukázal na to, že sa jedná o diametrálne odlišné prípady s úplne odlišnými prvkami sťaženia spoločenského uplatnenia týkajúceho sa najmä ich závažnosti. Žalovaný v 2. rade argumentoval tým, že žalobca nebol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pričom naďalej vykonával riadnu službu príslušníka Policajného zboru až do skončenia služobného pomeru, t.j. do 31.12.2019. Podľa žalovaného v 2. rade je teda z toho zrejmé, že sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu s určitou nedosahuje úroveň sťaženia spoločenského uplatnenia policajta v predloženom podobnom prípade. Zároveň poukázal na to, že aj zo žalobcom predloženého obdobného prípadu, jednoznačne vyplýva, že v každom jednotlivom prípade sa prihliada na rozsah primeranosti zohľadňujúc závažnosť zdravotného postihnutia. V ostatnom sa žalovaný v 2. rade pridržiaval v plnom rozsahu podaného vyjadrenia k odvolaniu žalobcu.

9. Žalobca uviedol, že žalovaný v 2. rade v jeho vyjadrení poukázal na odlišnosť skutkových okolností prípadov žalobcu a predloženého rozsudku KS Prešov sp.zn. 20Co 116/2019, pričom žalovaný poškodenie zdravia žalobcu bagatelizuje, považuje ho za neporovnateľný. Žalobca tieto tvrdenia považoval len za všeobecné, nezakladajúce sa o žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by v konaní boli preukázané. Aj napriek rozdielnemu poškodeniu zdravia je nutné konštatovať u žalobcu mimoriadne závažné poškodenie zdravia v rozsahu dosahujúcom strop priznávaných náhrad (4000 b.), v rámci čoho boli hodnotené trvalé následky, na ktoré znova poukázal. Pokiaľ žalovaný, aj napriek okolnostiam preukazujúcim mimoriadne silný zásah do života žalobcu bagatelizuje dôsledky, ktoré ho zasiahli, tak takéto vyjadrenie treba podľa žalobcu považovať prinajmenšom za cynické o to viac, že v danom prípade ide o štátneho policajta, ktorého fyzická a najmä psychická sila a kondícia pred úrazom musela byť bezchybná. Následne žalobca zhrnul odvolaciemu súdu opätovne jeho argumentáciu z odvolania.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé a vysvetlené akými úvahami sa súd prvej inštancie uberal pri posúdení nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval za primerané v danom prípade zvýšenie o 20 %. Dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie sú presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd dodáva, že jediným zákonom určeným kritériom pre zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je okolnosť, že musí ísť o prípad hodný osobitného zreteľa. Náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia môže súd zvýšiť až o 50 % na základe vlastnej úvahy v medziach určených § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. vtedy, ak ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Záver o

tom, či ide o taký prípad, prijíma súd na podklade individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. Podľa odvolacieho súdu venoval súd prvej inštancie skutkovým i právnym otázkam významným pre posúdenie splnenia predpokladov priznania tohto zvýšenia náležitú pozornosť, a na základe zistených skutkových okolností aplikoval na vec správne zákonné ustanovenia, ktoré interpretoval v súlade s konštantnou judikatúrou a ustálenou súdnou praxou. Dôvody rozhodnutia, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby vo zvyšnej časti, teda ešte v sume, ktorá predstavovala 30 % zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, súd prvej inštancie náležite odôvodnil s poukázaním na záver, že zistené okolnosti na strane žalobcu neodôvodňujú ním navrhované zvýšenie a to až o 50 %. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 20 % podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne vystihuje povahu individuálnych dôvodov, ktoré v danom prípade treba považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa. S prihliadnutím na závažnosť a intenzitu následkov poškodenia zdravia žalobcu vo všetkých oblastiach jeho súkromného, pracovného a spoločenského života považuje toto zvýšenie za primerané aj odvolací súd. Odvolací súd zdôrazňuje, že zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je vždy vecou úvahy súdu v medziach určených zákonom (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.). Pokiaľ táto úvaha súdu prvej inštancie nevybočí z daných medzí a hľadísk, ako tomu je aj v predmetnom spore, nemožno mu vytýkať nesprávny postup. Odvolací súd by do tejto úvahy mohol zasiahnuť iba v prípade, že by bola porušená zásada primeranosti. Táto zásada však porušená nebola. Je zrejme z odôvodnenia rozsudku, že súd prvej inštancie nespochybnil závažnosť obmedzení žalobcu vo všetkých oblastiach jeho života, považoval však za potrebné ponechať priestor aj pre prípady ešte závažnejších poškodení zdravia. Úvaha súdu prvej inštancie, že napriek zistenej závažnosti poškodenia zdravia žalobcu nejde u neho o najzávažnejšie možné sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia o 50 %, je podľa názoru odvolacieho súdu správna a súladná s rozhodovacou praxou súdov. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo/192/2015 Z.z., v ktorom Najvyšší súd SR uviedol, že odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Pre správne určenie výšky odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody, a aké predpoklady má po vzniku škodovej udalosti. Z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a spoločnosti. Pri posudzovaní otázky, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a určovaní rozsahu odškodnenia musí súd dbať na to, aby jeho rozhodnutie rešpektovalo princíp proporcionality, ktorý vyžaduje existenciu vzťahu primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmom. Súd prvej inštancie sa venoval možnostiam uplatnenia pred a po nehode žalobcu a rešpektoval pri tomto posúdení princíp proporcionality. Zo spisu nevyplýva, že by právna úvaha súdu prvej inštancie, nemala pri rozhodovaní o primeranej náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia oporu v zákone alebo by náležite nezohľadňovala závažnosť poškodenia zdravia žalobcu a jeho dôsledky na možnosti žalobcu uplatniť sa v súkromnom živote a v spoločnosti. Súd prvej inštancie správne zohľadnil, že žalobca aj po úraze naďalej vykonával prácu v policajnom zbore, uznaný za invalidného bol až následne odo dňa 01.01.2020 a jeho schopnosť vykonávať primerané civilné zamestnanie je znížená o 35 %. Teda je zrejme, že dôsledky nie sú najzávažnejšieho charakteru, nejde o také následky, pre ktoré by bol žalobca úplne vyradený z každodenného života, zo samoobslužných činností, nie je úplne vyradený ani z možnosti pracovného uplatnenia, aj možnosti spoločenského života. Žalobca poukazuje na iný prípad riešený v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 20Co/116/2019, avšak aj z tohto rozsudku je zrejme, že išlo o iný prípad, kde dosah poškodenia bol závažnejšieho charakteru, keď ako vyplýva z odôvodnenia, išlo o človeka, ktorý v dôsledku úrazu ostal na invalidnom vozíku, nie je schopný fungovať samostatne pri obliekaní, hygiene, i stravovaní. Stratil možnosť vykonávať akékoľvek iné zamestnanie. Po úraze už nepracoval, ihneď mu bol priznaný invalidný dôchodok. V danom prípade bolo priznané zvýšenie o 45 %. Teda aj s ohľadom k danému je zrejme, že bol vo vzťahu k žalobcovi zo strany súdu prvej inštancie princíp proporcionality a primeranosti dodržaný. Odvolací súd dopĺňa, že priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia až v hornej hranici stanoveného limitu je vyhradené prípadom straty životných príležitostí po celý zvyšok života, v ktorých je poškodený takmer vyradený zo života a kedy jeho predpoklady pre plnenie životných funkcií sú bezmála alebo celkom zmarené. Nie je dôvodné zvýšenie určiť najmä s ohľadom na charakter práce, ktorú pred úrazom žalobca vykonával, ako argumentuje v odvolaní. Práca ktorú vykonával, a s tým spojené aj jeho najmä športové aktivity, ktorým sa venoval pred úrazom boli zohľadnené primerane a bolo zohľadnené aj akú mieru možnosti uplatnenia má žalobca po úraze. Len to, že vykonával prácu v elitných jednotkách a chránil bezpečnosť občanov, nie je dôvodom na 50 % zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského

uplatnenia. Rovnako neobstojí ani argument, že pri závažnejších následkoch poškodenia zdravia je už základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia vyjadrené vyššou sumou, a potom aj pri 50 % mimoriadnom zvýšení tejto základnej náhrady je zohľadnené už či ide o závažnejšiu formu, alebo menej závažnú, keď 50% z nižšej sumy, je nižšia suma, ako 50 % zo sumy vyššej. Pri prijatí daného argumentu by potom pre priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady postačovalo len skúmať, či ide o mimoriadny prípad a ak áno zvýšenie by potom malo byť rovnaké u všetkých, lebo výška sa odvíja od základnej priznanej sumy náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Potom by však v zákone vôbec nemuselo byť ustanovené, že mimoriadne zvýšenie súd prizná maximálne do výšky 50 %. Z takejto dikcie ustanovenia má súd za to, že je dôvodné jednak skúmať najprv, či ide o prípad, ktorý odôvodňuje mimoriadne zvýšiť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a ak áno, potom je dôvodné skúmať a zoberať sa otázkou o koľko percent je dôvodné mimoriadne zvýšenie. Toto zvýšenie je limitované iba hornou hranicou maximálne do 50 %, teda zvýšenie môže byť rôzne a to práve v závislosti od závažnosti následkov a miery sťaženia spoločenského uplatnenia. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že u žalobcu tu je i po nehode zachovaná istá miera možnosti uplatnenia ako v súkromnom tak i pracovnom živote a správne potom podľa proporcionality vyhodnotil zvýšenie náhrady o 20 % ako primerané a dôvodné.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že priznané zvýšenie náhrady vo výške 20 % bolo založené na objektívnych a rozumných dôvodoch. Rozhodnutie súdu prvej inštancie rešpektuje princíp proporcionality. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného nevidí dôvod zasiahnuť do úvahy súdu prvej inštancie o výške odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., keď nebola porušená zásada primeranosti. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v 2. rade v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. Zo spisu je však zrejmé, že v odvolacom konaní žalovanému v 2. rade trovy nevznikli. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018, sp.zn. 7Cdo/14/2018, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a procesnú hospodárnosť súdneho konania žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).